

ERIK J. BROWN

POSLEDNÍ SVĚTLO, KTERÉ NEPOHASLO

PŘELOŽILA
ZUZANA STIFEROVÁ

COO
BOO

Poslední světlo, které nepohaslo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Erik J. Brown

Poslední světlo, které nepohaslo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ERIK J. BROWN

POSLEDNÍ
SVĚTLO,
KTERÉ
NEPOHASLO

COO
BOO

Přeložila Zuzana Stifterová

THE ONLY LIGHT LEFT BURNING

Copyright © 2024 by Erik J. Brown

All rights reserved.

Translation © Zuzana Stifterová, 2025

Illustrations © Ondřej David, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-930-8

ISBN e-knihy 978-80-7498-940-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-941-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-932-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Pro Michaela Misku a rodinu,
kterou si vybíráme.*

Jamison

Měl jsem ticho rád. I když *rád* možná není to správné slovo. Víc se hodí říct, že jsem ho uměl ocenit. Cenil jsem si ticha, které u nás panovalo, než se večer domů vracela máma. Ona si ho moc necenila, radši si pořád pouštěla hudbu. Jakmile dorazila domů, připojila se mobilem k reproduktorům propojeným v celém domě – v kuchyni, obýváku, jídelně, koupelnách, její ložnici, ale v její ne – a domem se začaly linout její oblíbené playlisty. Podle hudby, kterou pouštěla, jsem vždycky dokázal poznat, jaký měla den.

Kéž by se teď dala streamovat hudba. Něco, co by to ticho vyplnilo.

„Nech toho.“

Vzhlednu od ozubených koleček a kovových upevňovacích prvků na palubě lodi a zjistím, že mi Cara spílá, aniž by se na mě vůbec podívala.

„Čeho?“

„Toho, co děláš. Vypadáš jako hromádka neštěstí.“

„Nejsem hromádka neštěstí, jenom přemýšlím.“

„O čem?“ Otvírá olej na navijáky značky OneDrop a podívá se na mě.

„O hudbě.“

Cara zašroubuje olej a zmizí v kajutě dvanáctimetrové plachetnice. Slyším, jak se otevrou dveře a cvakne vypínač, a pak to letmo zapraská v reproduktorech vestavěných v sedadlech. Cara se vytáhne zpět do kabiny a ukáže na kormidlo.

„Zkus, jestli Blanca vysílá,“ pobídne mě.

Hrudník se mi zaplní vděčností a usměju se. Caře je naprosto jasné, že jsem nepřemýšlel jenom o hudbě, ale už prohlásila, že se nebude plést do toho, co se mezi mnou a Andrewem děje.

Nechce poslouchat o našich problémech pokaždé, když je s jedním z nás. I tak stačí, že Andrew už není členem posádky lodi, takže ho vídá jenom pár hodin o víkendech a jednou za měsíc na večírku.

Postavím se a zapnu rádio. Šum. Blanca vysílá pokaždé na stejném kanálu, ale s časem je to ošemetné. Nemá žádný daný rád, a i kdyby řekla, že má, stejně tomu nerozumíme, protože na lodi mluví španělsky jenom Daria. Párkrát nám vysílání přeložila, když jsme zrovna poslouchali, ale zatím šlo jen o klasické moderování – oznámení pro osadu na Kubě, písničky na přání nebo věnování od lidí na ostrově a jednou tam měla hosta, který ve studiu naživo hrál na kytaru a zpíval.

Projíždím stanice AM, které sousedí s její frekvencí, a doufám, že se alespoň slabě ozve. Ale na všech stanicích je slyšet jenom šum. Nejspíš teď zrovna nevysílá.

Stejně jako my teď zřejmě pracuje na něčem jiném. Při apokalypse se práce moderátora na rádiu cení, ale nezbytná není. Pravděpodobně může vysílat, jenom když má volno.

Ztiším rádio, ale nevypnu ho, takže v pozadí praská a šumí. Lepší než ticho.

„Za zkoušku to stálo,“ pronese Cara a vrátí se k opravě navijáku, který se zadrhává.

Odplovat máme v neděli ráno – den po mých narozeninách – a budeme pryč celých sedm týdnů.

Sedm týdnů, po které Andrewa neuvidím.

Když ho před pár týdny vykopli z posádky, bylo to jako noční můra. Hned jsem admirálu Hickeymu oznámil, že pokud Andrew na lodi nebude, tak já taky nechci. V tu chvíli začal Andrew vyšilovat. Mluvil za mě a řekl Hickeymu, že posádku neopustím, i když jsem chtěl. Tu noc jsme se strašlivě pohádali. Jeho našťvalo, že jsem se tak jednoduše hodlal vzdát naší mise. Mě našťvalo, že zlehčoval, jak moc mě děsí, že bychom neměli být spolu. Pak bylo najednou ticho, a teď se to ticho – které jsem si dřív užíval – přetavilo ve strnulost. Nejdřív jsem měl strach z toho, že s ním nebudu, ale čím víc se to blíží, tím víc si říkám, že by nám odloučení mohlo prospět.

Doufám, že by nám mohlo prospět. Že odloučení opravdu naši lásku posílí – nebo alespoň posílí jeho lásku, protože to on na mě vyjel. To on se mnou celý den nemluvil a večery tráví s dětmi, aby se mi vyhnul.

„Už zase to děláš,“ prohlásí Cara, namaže ozubené kolečko a vrátí ho do navijáku.

„Jsem unavenej,“ odvětim. „Na dnešek jsem se moc nevyspal.“ To není lež. Moc jsem se nevyspal žádnou noc za poslední týden a půl. Každou noc se budím a cítím, jak strašně daleko od sebe s Andrewem jsme.

Dřív mi ze srandy nadával – jasně mi dával na srozuměnou, že je to podle něj roztomilé –, protože prý ve spánku připomínám rostoucí zlatou ryбку. Že se roztahuju a zaberu všechnen dostupný prostor. Takže jsem se každé ráno budil napůl na svojí půlce postele, napůl na jeho a on byl na mě namáčkнутý.

„Fakt se těším na zimu, až se mi ty tvoje velký kamna budou hodit a nebudu z tebe celej upocenej a nechutnej,“ řekl mi.

Pověděl jsem mu, ať mě odstrčí zpátky na moji stranu, ale odmítl a šibalsky se na mě ušklíbl. „Líbí se mi, když jsem z tebe celej upocenej.“

Ale pokaždé, když jsem se za posledních pár týdnů vzbudil, objímal svůj okraj postele, jako by se snažil mě ani nedotknout.

Prý se na mě nezlobí a jenom ho v tu chvíli naštvalo, že ho vykopli z lodi a že bych se vzdal cesty na sever pro Amyinu mámu. Ale posádka ji zvládne přivést i beze mě. A nerozumím tomu, proč je takový problém, že bych tu zůstal s ním. Takže jsem dál nenaléhal, ale i tak nemám pocit, že by se mezi námi všechno vrátilo do normálu.

Cara, která sedí naproti mně, si otráveně odfrkne nosem. Chystá se něco říct, ale zapraská rádio a z reproduktoru se konečně ozve Blanca. Zrychlí se mi tep, postavím se a natáhnu, abych zesílil hlasitost.

Jsem za to vyrušení rád a zdá se, že Cara taky. Lehce se na mě usměje. Ale pak její úsměv povadne.

Blanca mluví rychle, vyšším hlasem než kdy jindy. Není to její obvyklý, téměř smyslný moderátorský hlas. Je v něm slyšet panika – alespoň tak se mi to mezi vlnami šumu zdá.

Možná je to nadšení? Třeba jenom ohlašuje nového hosta, kterého má ve studiu. Obrátím se na Caru, která se krčí vedle reproduktoru a pozorně poslouchá.

„Víš, co říká?“

Cara španělsky nemluví, ale trochu rozumí. Sem tam nějaké slovo, které zaslechne a dá do jakž takž srozumitelných souvislostí, které převypráví Darie. Ta potom pokývá hlavou nebo něco dovysvětlí. Ale Daria tu není. Je s admirálem Hickeym a Trevorem na schůzi výboru, kde probírají nedělní plán cesty na sever. Prohledat pobřeží a vrátit se zpátky s Henri, ženou, díky které jsme s Andrewem kolonii v Keys vůbec našli.

„Mluví moc rychle,“ stěžuje si Cara.

Zase rádiový šum. Pak se Blanca vrátí a křičí něco, čemu nerozumíme. V pozadí řve někdo další a potom se ozve pronikavé pískání. A pak je zase slyšet šum, proráží jejím hlasem jako vlny tříštící se o pobřeží.

Mou pozornost upoutá pohyb z doku. Vrací se Hickey, Daria a Trevor. Přiložím si ruce k ústům a zavolám na Dariu.

„U Blancy se něco děje! Honem!“

Daria, skoro padesátiletá dredatá černoška, přeběhne přes dok – Hickey a Trevor utíkají těsně za ní – a skočí na loď. Napřáhnu ruku, abych jí pomohl udržet rovnováhu,

ona mě za ni chytí a skočí do kabiny. Zamračeně se snaží poslouchat. Hickey s Trevorem se zastaví na konci doku a všichni mlčky posloucháme šum rádia.

Blančin hlas ho prorazí dalším výkřikem, ale konec věty se ztratí.

Daria zavrtí hlavou. Pak promluví jiný muž. Pronese pár slov a zase se ozve šum.

„Sto devadesát kilometrů?“ řekne Daria.

S Carou na sebe pohlédneme a snažíme se přijít na to, co sto devadesát kilometrů znamená. Vypadá stejně zmateně jako já.

Znovu se ozve mužův hlas, mluví rychleji, zní zoufaleji.

Daria zalapá po dechu a přiloží si ruku na ústa.

„Co se děje?“ zeptá se Hickey za ní. Hickey je starý námořní admirál z dob před koncem světa – a taky jeden z důvodů, proč už Andrew není na lodi. Daria zdvihne ruku, aby ho umlčela. Promluví, až když se z rádia delší dobu ozývá jen šum.

„Kolonii na Kubě zasáhla bouře. Sto devadesát kilometrů je rychlost větru.“

Hickey si to přepočte v hlavě. „To je skoro sto dvacet mil za hodinu.“

„To není bouře,“ prohlásí Cara. „To je hurikán.“

Šum se vytratí a opět se ozve Blanca. Chvilku je její hlas slyšet jasně a zřetelně, pak se zase vrátí šum.

„Ostrov je zatopený,“ překládá Daria. „Modlete se za nás, modlete se za sebe.“

Posloucháme rádiový šum, ale nevrátí se ani Blanca, ani ten muž.

Andrew

Tak hele. Je mi jasné, že když skončí svět, rozpadne se společnost a lidská rasa se pokouší o civilizaci verzi dva, někteří lidi musejí dělat práce, které nikdo dělat nechce.

Ale proč jeden z nich musím být zrovna já?

Vím, že takhle zním jako debil, a říkám to jenom proto, že nemám zrovna svůj den – vážně, když mám dobrý den, vymluvím vám díru do hlavy o tom, jak skvělé je pracovat –, ale hlídání dětí není zrovna moje vysněná post-apokalyptická práce.

Ne že bych trpěl nějakými velikášskými bludy. Nechci být doktor, vědec ani prezident Nové Ameriky. Mnohem radši bych byl farmářem. Lidi, co mají v Keys na starosti zemědělství, vymýšlejí, jak vyřešit udržitelnost a ochranu proti škůdcům. Loni touhle dobou všichni mysleli jen na krátkodobé přežití. Ale teď plně pocítujeme naprosté zhroucení ptačího článku v potravním řetězci. Ptáci nevy-mřeli – všichni vzhlížíme k nebi a ukazujeme si na ně, když je zahlédneme –, ale jako nás jich je setsakramentsky málo. Možná pár milionů, ne víc, na celé planetě. Což znamená

víc hmyzu a škůdců, kteří ničí úrodu. A víc hlodavců, které by jinak ulovili dravci. Ale farmáři v Keys dělají, co můžou, aby to řešili a vyvíjeli se s dobou. Nebylo by na škodu, kdybych se naučil pěstovat plodiny. Přijal svůj pěstitelský úděl.

Přestanu fantazírovat, abych spočítal děti na hřišti, a málem dostanu infarkt. Uklidním se a přepočítám je. Ale dojdou ke stejnému číslu. Dvanáct. Moje šťastná třináctka už není šťastná. Což znamená, že mi jedno dítě uteklo. Zase.

A přesně vím, které.

Rozbuší se mi srdce, přímo do rytmu Daphnina vyprávění o tom, že se děti mohou utopit během pár vteřin. Ale nevidím ho ani na straně hřiště sousedící s pláží. Daphnin hlas mě v hlavě přestane poučovat o utonutí a začne mi udělovat rady, jak na ně dávat pozor.

Děti se drží svých návyků. Budou pořád dokola dělat to samé, i když jim řekneš, aby to nedělaly.

Hmmm, kdy jsem naposled ječel na Kluka, protože mi zmizel?

„Sakra.“

Vyběhnu k prolézačkám, protože Daphne už je pryč čtvrt hodiny a co nevidět se může vrátit. Z plných plic zapískám.

„Taylor!“ zavolám nahoru na žebřiny. Třináctiletá mudrlantka Taylor se na mě svrchu podívá – takže nic nového. „Potřebuju, abys chvíli všechny pohlídala, jo?“

„Tys ho zase ztratil?“

„No, jestli tu chcem někoho obviňovat, tak tys měla tam seshora vidět, jak utíká.“

„Ale já nejsem dospělák.“

„Ne,“ zamumlám si pro sebe. „Ty seš převtělenej Damien z *Příchází Satan!*“ Pod tím copem má určitě mateřské znamínko 666.

„Co?“

„Pohlídáš je, prosím? Zejtra máš u mě sušenku navíc.“ Ty vole, počkat, ona právě nazvala dospělákem mě? Vždyť jsem jenom tak o tři roky starší než ona, co to jako je?

Taylor nasadí tu nejlepší imitaci mojí mladší sestry, jakou jsem kdy viděl, s povzdechnutím odpoví: „Fajn,“ a pak, Satan jí dej věčnou slávu, spočítá děti okolo sebe. Rozběhnu se opačným směrem k vodnímu hřišti.

Ale už to není vodní hřiště. Inženýři ještě nevymysleli, jak na úpravu vody, když máme omezenou elektřinu, takže jsou fontánky a rozstřikovače ve tvaru květin vypnuté.

Což taky znamená, že je prázdný bazén. Ale Kluk nemá žádný důvod k bazénu chodit, takže tam není. Nemůže být. Protože se sebou rozhodně nedokážu žít, jestli se budu muset podívat přes okraj a uvidím ho ležet na dně betonového bazénu.

Je mu šest. Na to má dost rozumu. Musím mu víc věřit.

Ale čím blíž k bazénu jsem, tím víc úzkosti mě naplňuje.

Pak přijde úleva – protože sedí na blankytně modré podlaze vodního hřiště přímo pod nefunkční stříkáci sedmikráskou.

„Kluku!“ zavolám s takovou autoritou v hlase, až je mi jasné, že na mě shlíží můj otec s jiskrou v oku. Vždycky, když Andrew promluví jako velkej kluk, andělíčkoví narostou křídla.

Kluk vzhledne od plyšového hrošíka, kterého drží. Říkám mu Kluk, protože nikomu svoje jméno neprozradil. Nemá rodiče ani rodinu, která by nám řekla, co je zač, a když se ho ptáme na jméno, neodpovídá – neplatí na něj ani hra na jména, kterou ostatní sirotci žerou. Daphne byla důrazně proti, aby se mu říkalo „Kluk“, ale i ona už kapitulovala a říká mu tak, když mluví se mnou. Ale přímo by ho tak neoslovila.

Ode mě to asi bere v pohodě, protože když to na něj zavolám, odpoví.

Když mě Kluk uvidí, okamžitě se zatváří provinile, a to mi láme srdce. Sakra, nesnáším, když na ty děti musím křičet. Chápu, proč je to nutný, ale je nefér, že to musím dělat zrovna já. Technicky vzato se v téhle úloze střídáme čtyři, ale rád to nechávám na Daphne, co nejvíc to jde. Nejspíš protože ona na mě křičí dost.

Zastavím se vedle něj a sednu si na bobek. „Kámo, musíš mi říct, když někam jdeš.“

Obrátí pozornost zpátky k hrošíkovi. „Bobo potřeboval do vody.“ Naznačí zvuk šplouchání.

Bobo je plyšák, Kluku. Čím míň se bude koupat, tím líp. Ale místo abych to řekl nahlas, tak přikývnu. „No, tak když už se namočil, musíme za ostatníma, jasný? Daphne na nás bude křičet, jestli přijdeme pozdě.“

To ho zaujme, takže se mě chytí za ruku a zamíříme zpátky na hřiště. Když tam dorazíme, Daphne se ještě nevrátila – díkybohu –, ale Taylor je dole z prolézačky a mluví s nějakým jiným dospělým.

Celé tři vteřiny se stresuju, než poznám tetování, která pokrývají každický centimetr kůže, co vykukuje kolem

odstřižnuté džínové vesty poseté špendlíky a knoflíky, a trochu se zklidním.

„Rocky Horrore,“ vydechnu, když dorazíme na okraj hřiště. „Ještě nikdy v životě jsem nikoho neviděl radši.“ To ani trošičku není pravda, ale Rocky Horroru vidím vždycky rád.

Zeširoka se usměje a napřáhne potetovanou pěst, abych si s ním mohl ťuknout. Všechny ostatní děti si najednou všimly, že se tu Rocky Horror objevil, a ty nejodvážnější se přibližují, aby ho mohly okukovat.

Ano, jmenuje se Rocky Horror. Ne, Rocky není křestní jméno a Horror příjmení. Jeho celé jméno je prostě Rocky Horror. Stejně jako Kluk nechce nikomu říci, jak se jmenoval před tím, čemu říká „KáEnEs“ – konec našeho světa –, a upřímně, proč by vůbec měl? Rocky Horror je sakra dobrý jméno.

Po tom, co si ťukneme pěstmi, se nakloní a hlasitě a teatrálně se políbíme na tváře. Když promluví, zní jako snobská bohatá panička. „Andrew, tak rád tě vidím, jako vždy.“ „Že ano?“

Nasadí svůj běžný drsný hlas. „Ne. Kde je Daph?“

„Musela si odběhnout.“ Když nemáte tekoucí vodu, nemůžete mít ani záchody, a říkat jim latríny je nuda, ale „cihlový hajzly“ před dětma říci nemůžu. *Odběhnout si* zní hravě.

Jedno z dětí udělá krok vpřed. A sakra, Přímočarej Frank. Chcete zkusit hádat, proč mu tak říkáme?

„Co to je?“ Přímočarej Frank ukáže na růžové jizvy na Rocky Horrorově holém, chlupatém, potetovaném hrud-

níku. Jizvy jsou jediná část jeho těla – alespoň co vím –, kterou nepokrývají tetování.

Rozevře vestu, aby děti líp viděly. „Tohle? To jsou jizvy po operaci. Ale jsou starý, už dávno nebolí.“

„To hlavně, protože mu na žebra dali titanovej štít,“ dodám s vyvalenýma očima.

Nafoukne hrudník a ztlumí hlas. „Teď už mi nikdo neublíží!“ Vydechne vzduch z plic a dodá: „Teda aspoň fyzicky. Na druhou stranu emocionálně...“

Než se Přímočarej Frank nebo jiné děti můžou dál vyptávat, Rocky Horror zamíří k jedné z laviček. Jakmile opustí hřiště, děti se rozutečou – nejspíš jim došlo, že Rocky Horror s nimi nebude jezdit na klouzačkách ani hrát na honěnou jako já. Skloním se, abych měl Kluka a hrošíka Boba na úrovni očí.

„Jdu si promluvit s Rocky Horrorem. Ty zůstaň na hřišti, jasný?“

Kluk přikývne a vydá se pryč. Sleduju ho, dokud si nesedne na houpačku.

„Co to tam máš?“ zeptám se Rocky Horra, posadím se vedle něj a ukážu na batoh, který mu leží u nohou.

„Dárek pro Daphne.“

„Jo aha, takže ona dárek dostane, ale Jamieho dárek k narozkám pořád nic?“

Otočí se na mě, mlčky mě upřeně pozoruje a, jo, sám jsem si naběhl na to, co vím, že mi teď řekne. „Jo? Takže my Jamiemu i tak dáváme dárek?“

„A proč by ne?“

Pokrčí rameny a vybírá si špínu za nehtem. „K čemu ti

bude rádio, když se svým klukem nemluvíš?“ V sobotu má Jamie narozeniny, a když mě vykopli z lodi, vymyslel jsem, že Rocky Horror sestaví rádio s dlouhým dosahem, přes které budeme moct komunikovat. Ale rádio ještě není hotové a odjezd lodi se nebezpečně blíží. Dvě věci, ze kterých jsem dost ve stresu.

„Mluvíme spolu dost.“ Pokud je slovo *dost* definováno jako „dobrý ráno“, „dobrou noc“, „ahoj“, „dobrý“ a „nemám hlad, díky“.

„Nebudu předstírat, že vím, co se mezi váma stalo –“

„To je jednoduchý, on –“

Rocky Horror mě odmávne. „Pst, ne-e, to teda ne. Říkám, že nebudu předstírat, ale taky mi je to šumák. Oba vás znám dost dobře, abych věděl, že ať už jde o cokoli, jedinej důvod, proč to došlo až takhle daleko, je to, že – i když spolu mluvíte ‚dost‘ – nemluvíte o tom, co se stalo.“

Jo, tak to mě dostal. A tak si taky rýpnu. „Single chlap ve tvém věku? Tak se nezlob, jestli si od tebe nenechám radit o vztazích.“

„To docela riskuješ, vzhledem k tomu, že jsem o někomoh přijít během pandemie, ale... jo, byl jsem single, takže máš možná recht. Ale jestli stojíš o nějakou radu, co se netýká vztahů, nedovol, ať to pořád odvádí tvoji pozornost od života. Vyřeš si to s Jamiem, když máš volno.“

„Neodvádí to moji pozornost.“

„Podle šplhounky,“ pokývne směrem k Taylor, „to s tvým hlídáním moc slavný není.“

„Ta ukecaná drbna. S Klukem je to jiný. Vždycky se vytratí, aby našel Bobovi vodu.“

Rocky Horror – chlap, který se jmenuje Rocky Horror – má tu drzost, že povytáhne obočí nad jménem Bobo. Zkontroluju, že je Kluk pořád na houpačce.

„Ty děcka mi prostě kazí styl,“ prohlásí. „Nechápu, jak to děláš.“

Zatahám za džínovou vestu. „Tomu říkáš styl?“ Plácne mě přes ruku a já pokrčím rameny. „Dny pak rychlejš utíkaj.“

I když si ještě nejsem jistý, jestli to je dobře, nebo ne. Na lodi to byla nuda a dny se hrozně vlekly. Ale aspoň jsem mohl celý den být s Jamiem a Carou. Jasně, Trevor se někdy choval jako debil.

To je všechno. Konec věty.

A admirál mě samozřejmě nesnášel od chvíle, co se k posádce přidal. Jeho nasupení bylo s každým vtípem hmatatelnější. Upřímně bych řekl, že by se mu víc líbilo v Pevnosti Caroline, autoritářské osadě, která nás s Jamiem pronásledovala podél floridského pobřeží a málem se jim podařilo ho zabít. Co by se tam admirálovi nelíbilo? Struktura, patriarchální pravidla, nadřazenost bílé rasy. Přesně jako u námořnictva!

„Odpověď stejně znám, ale když už mluvíme o věcech, který jdou moc rychle...“ Bokem na mě pohlédne.

„Ne,“ zarazím ho.

Zaúpí a zavrtí hlavou. „Kéž by mi zas mohlo bejt jako tobě.“

„Jo, protože před padesáti lety se lidi jako my měli skvěle.“

„Tak hele, mně je čtyřicet, ty hubeňoure. A myslel jsem jako teď. Protože teď jsme na tom v podstatě všichni

stejně.“ Dlouhne do mě loktem. „A oba ztrácíte drahoucennej čas, kterej vám zbejvá.“

„A je to tady.“

„Ne. Jednoho z vás může zejtra klidně chytnout slepák a umře. A ani spolu nemluvíte o tom, co chcete. Nebo proč jste na sebe naštvaní – což očividně není kvůli sexu.“

Tohle poslouchám kvůli tomu, že jsem asi před měsícem a kousek udělal tu chybu a šel si za Rocky Horrorem pro radu ohledně sexu, když jsem zjistil, že dřív býval poradce. Jakožto jeden z mála queer chlapů v našich končinách Keys byl Rocky Horror jasná volba.

Jeho rada bohužel byla, a očividně stále je, naprostá hovadina: „Promluvte si o tom!“

Promluvit si o tom? Jak mám s Jamiem *mluvit* o sexu, když spolu mluvíme jenom „dost“? Možná o to právě jde. Po tom, co jsme se pohádali, jsme nemohli mít sex na usmířenou, takže jsme prostě upadli do toho hloupého limbu, ve kterém teď jsme.

Ale ani před tou hádkou jsem netušil, jak *mluvit* o sexu, aniž by to bylo trapné. Kdo bude dělat co, a budeme používat kondomy, i když jsem panic a myslím, že Jamie taky? Jako dělali jsme už kdeco a nepoužívali je u toho, ale máme je používat na opravdickej sex, i když jsme monogamní a panicové a nemůžeme otěhotnět – a, jen tak na okraj, kde se při apokalypse shání lubrikační gel?

Nejdřív jsme čekali, protože se Jamie zotavoval po postřelení partou autoritářských pomatenců z Georgie. Ale pak jsme se chtěli ujistit, že to bude ve správnou dobu a že to bude pro oba v pohodě a bezpečný – jakože co se

apokalypsy týče, protože o tématu kondomů viz výše. Ale čím dýl to trvalo, tím těžší bylo o tom začít mluvit. A pak se dostavily další strachy.

Co když se mu to nebude líbit?

Anebo co když se mu vlastně nelíbí ani nic z toho, co už jsme dělali, ale je jednom nadržžený, a pak, až budeme dělat *tohle*, si uvědomí, že nic z toho nechce a že vlastně ani nechce... mě?

A než mi začnete vyčítat bifobii ve všech těchhle starostech, tak už o tom vím! Řekl mi to Rocky Horror, když jsem se mu o tom zmínil. Ale nemůžu si pomoci. Říká se tomu nejistota, kterou rozhodně cítím, ale které se taky rozhodně chci zbavit.

„Vypadáš, že budeš zvracet,“ prohlásí Rocky Horror a poklepe mě na rameni.

„To bude ten slepák.“

Povzdechne si. „Není kam spěchat. Fakticky, Andrew. Ty miluješ jeho a on tebe. Až to přijde, tak to přijde. Ale do té doby si o tom musíte promluvit. Takže byste se na to měli vrhnout – jakože na to mluvení. A to brzo. A tím nemyslím jenom o sexu. Můžeš lhát sám sobě, i mně, do aleluja. Ale oba s Jamiem moc dobře víte, že se chováte jako hlupáci, a musíte to všechno probrat.“ Mám pocit, jako bych v jeho hlase slyšel varování, očima přelétne někam za mě. „A pokud bys s tím potřeboval pomoci...“ Poklepe mi na koleno, postaví se a zdvihne batoh, který mu ležel mezi nohama.

Otočím se a uvidím, že Daphne De Silva – autorka milostných bestsellerů – se vrací na hřiště.

Rocky Horror sevře Daphne ruku a políbí ji. Pak sáhne do batohu, vytáhne plastový přístroj, ze kterého visí dlouhý kabel, a podá jí ho. Zatímco je zaneprázdněná, očima najdu Kluka – už není na houpačce, ale sedí s Bobem na písčovišti – a přepočítám ostatních dvanáct dětí.

Daphne je běloška, je jí kolem šedesáti pěti let, šedé vlasy dlouhé až na boky mívá stočené do velkého, nedbalého drdolu a obléká se jen do letních šatů, a to i když prší. Což, když nad tím přemýšlím, asi bude brzo. Promnu si jizvy na noze, kde cítím v kosti mírnou bolest.

„Co to je?“ zeptám se a ukážu na obdélníkovou plastovou krabici, kterou drží. Daphne spočítá děti a posadí se vedle mě.

„Kazeták!“ Nadzvedne ho a já si všimnu reproduktoru a okénka, do kterého se dávají kazety. „V knihovně je pořád spousta starých knih na kazetách. Říkala jsem si, že bychom některé mohli přehrát dětem, abys nemusel dlouho po večerech vymýšlet příběhy na dobrou noc.“

„Jo, super nápad.“

Moje výmluva „zdržet se dlouho v práci“ je teď v ohrožení a Rocky Horror má možná pravdu. Možná je načase si s Jamiem promluvit.

Jamison

Je jenom něco po páté, takže když se otevrou vstupní dveře, čekám, že to bude nějaký z dalších kluků, kteří s námi bydlí, ale vchodem do kuchyně projde Andrew. Trošku se napřímím a břicho mi začíná svírat nervozita.

„Čau,“ řekne. V hlase má přátelský tón, ale zní nuceně. Místo aby obešel linku a objal mě nebo mi dal pusku, si sedne na druhé straně na stoličku.

Alespoň nešel rovnou nahoru.

„Ahoj.“ Chystám se mu nabídnout něco k jídlu – a čekám, že mi řekne, že už jedl s dětmi a ostatními, co se o ně starají –, ale pak mi dojde, že to nemohl. Dneska je večírek.

„Jak ses měl?“ zeptá se.

Sevře se mi hrudník. Když jsem ho uviděl, málem jsem zapomněl na Blančino vysílání. „No jo! Už ti Daphne něco říkala?“ Nechci mu to vyprávět znovu, pokud už to ví a ptá se mě jen sarkasticky.

Po vysílání Hickey s Dariou zase odešli, aby pověděli výboru, co slyšeli. Jestli Kubu zasáhl hurikán, existuje malá

šance, že nás zasáhne taky – nebo že nás minimálně čeká několik dní silného větru a deště, možná dost na to, aby to o další týden posunulo plavbu. Obzvlášť jestli bouře postupuje podél pobřeží na sever.

„Jenom běžný drby,“ odpoví Andrew. „Nic extra perprného. Proč?“

„Možná cestu posuneme,“ povím mu.

Andrewův obličej se zasmuší a jeho chabý úsměv se vypaří. „Proč?“

Nejspíš to zase hodí na mě. Skočí mi po krku a obviní mě, že jsem sobec nebo že mi nezáleží na Henri.

„Kolonii na Kubě zasáhl hurikán. Odpoledne to říkali na rádiu Blanca. Hickey s Dariou s tím šli za výborem a řeší, jak budeme postupovat. Bojí se, že nás v příštích dnech čeká špatný počasí nebo že by bouře mohla zamířit podél pobřeží nahoru. Ale záleží na tom, co řekne výbor.“

Přikývne a obličej mu trochu zjihne. „To asi bude nejlepší.“

„Jo.“

A je to.

„Musíš dneska na večírku pracovat?“ zkusím. Ale odpověď už znám. Musí, protože chce. Ale nějak se vymluví a řekne, že na minulém večírku na děti dohlížela Kelly nebo že si vyměnil směnu s Daphne, aby mohla na vánoční večírek.

Ale zavrtí hlavou. „Ne, na řadě je Kelly.“

Přikývnu. „Super.“

„Půjdu se umejt.“

„Tak jo.“

Postaví se a dojde ke dveřím do kuchyně, pak se zastaví a otočí. „Taky by ses měl umejt. Smrdíš naftou.“

Vím, že si mě jen tak dobírá – i když jo, z lodi naftou smrdím –, ale bez kontextu normálního rozhovoru to stejně vyzní jako rýpnutí. Asi si říká to samé, protože se mu stáhnou ústa.

„Chceš jít se mnou?“ zeptá se.

Představa toho, že tuhle škrobenou konverzaci vedeme až ke sprchám, mě vůbec neláká, ale taky nechci zahodit veškerý pokrok, kterého jsme právě v mluvení dosáhli. A na večírek půjde, tak nám třeba pomůže, když budou okolo další lidi.

„Přijdu za tebou,“ zareaguju. „Musím zajít za Carou, jestli už jí Hickey s Dariou řekli něco novýho.“

Řekne, že fajn, a jde si nahoru pro věci do sprchy a ručníky. Přinese dolů i moje věci. Položí je na kuchyňský ostrůvek.

„Moc se nezdržuj. Určitě se tam budou chtít na poslední chvíli nacpat nějaký smraďoši.“

Svraštím čelo. „Smraďoši?“

Zaúpí. „Trávím moc času s dětma.“

Když odchází, směju se.

To ušlo – skoro to bylo normální. Minimálně nejnormálnější od doby, co ho vykopli z lodi.

Rozhodl o tom admirál Hickey. Do Keys přišel koncem října a výbor usoudil, že koho je lepší mít na lodi než uznaného námořního admirála. Posádce nedošlo, že to znamená vyhazov pro jednoho z nás. Na plachetnici jsou jenom dvě ložnice – lůžka – a jídelní část lze taky přestavět

na postel. Takže s Carou, Dariou, Andrewem, Trevorem a mnou by to fungovalo bez problému. Já s Andrewem bychom si vzali jednu postel. Cara s Dariou by si vybraly, jakou druhou postel by chtěly, a v noci by plachetnici vždycky někdo řídil, na což bychom měli nějaký rozpis. Řídit dvanáctimetrovou plachetnici v jednom člověku je těžké, ale ne nemožné. A ten, kdo by spal v jídelně, by byl k dispozici pro případ nouze.

Když přišel Hickey, všechno se zkomplikovalo. Moc tomu nepomohlo, že Andrew pořád vtipkuje a Hickey je vážený námořní důstojník, který si nepotrpí na nesmysly. V románu Daphne De Silvy by to fungovalo naprosto báječně, ale ve skutečnosti byli neustále v sobě. Andrew sám sebe potopil.

Pořád jsem mu opakoval, aby si dával pozor, ale on jen odpovídal, že je mu jasné, že ho vyřadí, že je to jen otázka času.

Tehdy jsem mu řekl, že jestli nepojede on, tak ani já. Cara, Daria, Trevor a Hickey sem můžou Henri přivést sami. Krom toho jsme s Andrewem probírali, že bychom odsud odešli a vrátili se do chaty, kterou měla moje máma v Pensylvánii. Lidi z Pevnosti Caroline nás pronásledovali až na sever Floridy, aby mě dostali, a to jenom kvůli tomu, že se nás pokusil zabít syn jednoho jejich vůdce. Na tomhle jim samozřejmě nezáleželo, jenom na tom, že jsem já zabil jeho, abych nás zachránil. A tak jsme už týdný probírali, že bychom se do chaty vrátili. Sami v lese – jen my dva –, bylo by pro ně těžší nás zase najít. Možná bychom už měli prostě vyrazit, než zima udeří naplno.

To byl začátek naší hádky. Přede všemi na mě vyjel a pak vystřelil pryč. Když jsem běžel za ním, hádali jsme se dál. Víc než tři hodiny pořád dokola. V tu chvíli jsem si myslel, že ho jenom naštvál Hickey a vybíjí si to na mně, ale čím déle jsme se dohadovali, tím víc jsem měl pocit, že jde o něco jiného. Něco, co mezi námi vřelo, ale nikdy to nikdo nevyslovil.

Když se mi další den začal vyhýbat, jen to tenhle pocit upevnilo.

A teď mám hrůzu se ho zeptat, o co jde.

Andrew

Ze všech sil se snažím bavit, ale radši bych trávil čas s Jamieem. Rocky Horror má pravdu: musím to s ním všechno probrat. Ne věci kolem sexu, to je odloženo na dobu neurčitou, dokud nevyřešíme naše problémy. Ale jak jsme spolu mluvili před večírkem, bylo to docela v pohodě.

„Kdy už se přestaneš chovat jako děčko a vezmeš svého kluka tancovat?“ Rocky Horror dopadne vedle mě na lavičku se sklenicí kvasky. Z toho smradu se mi zvedne žaludek. Neříkají tomu kvaska, ale rozhodně to kvaska je. V podstatě nejlevnější, nejjednodušší způsob, jak vyrobit alkohol: citrusy, voda, cukr a droždí, to zahrabou do písku a nechají pět dní kvasit.

Podívám se na Jamieho, který mluví s Daphne. „Loučí se s lidma, kdyby se s nima už do neděle neviděl. Nejspíš mě prodává na larvobraní u Daph, když bude pryč.“

„Larvobraní?“ Rocky Horror odmávne mouchy, které se kolem nás kvůli jeho kvasce shlukly.

Daphne je v Islamoradě doma. Trávila tu zimy už před virem a skleník, který má za domkem, je jedním z mála

míst v Keys – možná na celém světě –, kde ještě rostou rajčata. Uplynulý rok to pro ni se škůdci byla hrůza. Prý po každé, když sebere kupu larvích vajíček, zůstane tam aspoň jedna další kupa, které si nevšimla. Jamie jí vždycky v sobotu a v neděli ráno pomáhá – když nepracuje na lodi – výměnou za pár rajčat. Vysvětlím to Rocky Horrorovi, který přikývne.

„No,“ pronese, „z dobrého zdroje vím, že po týhle písničce bude jeden ploužák.“

Kapela dneska hraje překvapivě dobře. Nikdo nezpívá, což mi občas přijde lepší. Elektřina se využívá jenom na světélka rozvěšená na stropě velkého stanu, takže kapelu tvoří pouze dvě akustické kytary, mandolína, basa a viola. Těch pět muzikantů spolu očividně cvičilo, protože jejich akustická bluegrassová verze buď Sii, nebo Eda Sheerana zní skoro profesionálně.

Když se nijak nepohnu, Rocky Horror dodá: „Vím to z dobrého zdroje, protože jsem jim zaplatil, aby příští písnička byla ploužák, takže se koukej zvednout a vzít Jamieho na parket, nebo mi dlužíš pade.“

Povzdechnu si, zvednu se a dojdu na půl cesty k Jamie-mu, pak se otočím a vrátím se k Rocky Horrorovi. „Pade? V jaký měně?“

Setře si citrusovou kvasku z vousů a mávne na mě rukou. „To se tak říká. Prostě jsem je poprosil – co jako, myslíš, že mi řeknou: ‚Ne, nezkazíme si uměleckou čest, pomalý písničky nehrajeme.‘?“ Odfrkne si a zaměří se na Amy a Caru.

Zasměju se a opravdu, když svižná písnička skončí a všichni zatleskají, začne pomalá. Dojdu k Daphne a Ja-

miemu, a jakmile mě Daphne uvidí, usměje se ještě o něco víc.

„Můžu tě jednu písničku ukrást?“ zeptám se.

Jamie se usměje a zrudnou mu tváře. „Jasně.“

„S tebou jsem nemluvil.“ Napřáhnu ruku k Daphne, ta se zasměje, a krásnější smích jsem fakticky ještě od nikoho v životě neslyšel. Pak mi ruku odstrčí a prohlásí: „To bys nezvládl.“

„Ty krásu! A já myslel, že jsme kámoši!“ Natáhne mi ruce k obličejí, já se k ní skloním, a když mě políbí na tvář, políbím ji taky. Pak mě nechá vzít Jamieho za ruku a dovést ho na taneční parket.

Ale pak už vede on mě. Přitáhne si mě k sobě a drží mou ruku nataženou, zatímco se pohupujeme na maličkém parketu obklopeném piknikovými stoly.

„Nechci kazit tuhle chvíli,“ pronese Jamie a já už vím, na co se chystá zeptat. „Ale kde se to všechno najednou bere?“

„Tak hele. Mám svoji hrdost a nenávidím omluvy, takže si to koukej zapsat do té svojí hlavinky na horší časy, protože se to moc často nestává: Promiň, že jsem se ti vyhýbal.“

Předstírá překvapení. „Přiznává to.“ Pak mě zakloní a já se ho chytím ještě pevněji.

„Vždycky mě překvapí, když si vzpomenu, že umíš tancovat,“ povím mu, poté co mě zase vytáhne zpátky.

„Copak vypadám jako někdo, kdo neumí tancovat?“

Vzhlednu k němu. K jeho širokým ramenům, jeho robustní postavě. „Vypadáš, zlato.“

Zasměje se a udělá se mnou otočku, ze které mám motýly v břiše, pak mě lehce zachytí a zase si mě k sobě přitáhne. Hrozně rád s ním tancuju. Je u toho sebevědomý, takže si sebevědomě připadám i já. Máme sladěné pohyby, a když něco udělá – jako třeba tu otočku –, vycítím, že to přijde, a můžu se tomu naplno odevzdat.

V hlavě mi zase vytane myšlenka, že se chystá na cestu beze mě, a znovu je mi hrozně. Protože na jednu stranu jsem ztropil hroznou scénu kvůli tomu, že to chtěl vzdát a zůstat se mnou, a na druhou stranu si to sobecky přeju, ale nikdy bych to nepřiznal. V očích mě pálí slzy a já toho využiju, abych si opřel hlavu o jeho rameno.

„Naučila mě to máma,“ řekne sám od sebe. „Bylo to strašně trapný a pořád jsem jí opakoval, že nechci, ale tvrdila mi, že jestli svojí partnerce zlámu prsty na nohou, už se mnou nikdy tancovat nebude.“

Mrkáním se mi podaří rozehnat slzy a vzhlednu k němu. „A jak se ta holka jmenovala?“

„Lori Haucková.“

„Pozdravpámbu.“ Zasměje se a zavrtí hlavou. Chystám se začít vyptávat na Lori Hauckovou – samozřejmě mám připravený vtip o vykulenosti a malých opičkách –, když vtom si všimnu, že se k nám blíží admirál.

„Jamisone,“ prohlásí. „Můžu s tebou mluvit?“

Sakra. A to nám to zrovna tak šlo. Odstoupím od Jamieho a on na mě vrhne pohled, kterým se ptá, jestli mi to nevadí.

„To nic. Jen jdi.“

„Hned se vrátím.“

Přikývnu, ale poté co se rozhlédnu po ostatních tančících párech, namířím si to rovnou ke stolu, kde se Rocky Horror mračí nad sklenkou kvasky. Vedle něj sedí Daphne a tváří se zklamaně. Sesunu se na lavici naproti nim.

„Byli jsme tak blízko,“ povzdechne si Daphne a zavrtí hlavou.

„Blízko čemu?“ chci vědět.

„Už dva tejdny jste spolu skoro nepromluvili, ale teďka to vypadalo, že si docela rozumíte,“ vysvětlí Rocky Horror.

Daphne se k němu otočí. „Já ti to říkala. Vždycky, když v mých knížkách dojde mezi dvěma postavami k nedorozumění, prostě je donutím spolu tančit. Kdo u pomalého tance zarytě mlčí?“

„Sociopati,“ odvětlí Rocky Horror.

„Tak promiňte,“ vložím se do toho. „Nedošlo mezi náma k nedorozumění.“

Všemu bylo perfektně porozuměno. Dost jasně jsem Jamiemu vysvětlil, jak moc a proč jsem naštvaný. Rozčílilo mě, že když mě Hickey vykopnul, rozhodl se na loď vykašlat. Kdyby zůstalo u toho, bylo by to v pohodě. Ale když jsem ho poprosil, aby z posádky neodcházel, ještě přitvrdil a pořád dokola mi opakoval, že mu na té cestě nezáleží, že mě prostě nechce opustit.

Nechápal jsem to. Henri je jediný důvod, proč tu vůbec jsme, vytváříme si tuhle novou rodinu se všemi, koho jsme tu potkali. Jak mohl prostě říct: „Je mi to fuk, zůstávám tady,“ když šlo právě o to přivést ji sem k nám?

K její dceři Amy. Nemluvě o její nově narozené vnučce a jmenovkyni, Henri-dvojce. K *její* rodině. I naší.

Bylo to sladké gesto a vážil jsem si ho, ale řekl jsem mu, ať přestane dělat blbosti a zůstane na lodi. Kvůli Henri, ale taky kvůli Caře. Ano, Cara s Dariou jsou teď kamarádky, ale Cara má pořád PTSD a občas trpí záchvaty paniky. Potřebuje vedle sebe mít ještě někoho jiného než jen Dariu, obzvlášť když je Hickey tak popudlivý.

A ano, tohle je přesně to, kvůli čemu v noci nemůžu spát. Když jsme s Jamiem byli na cestě a měli společný cíl, fungovalo nám to. Ale co když teď, jakmile jsme se dostali do bezpečí, chceme každý něco jiného? Začal mluvit o tom, že až Henri nastoupí na loď, zůstaneme na severu a půjdeme zpátky do chaty, jen my dva. A když jsme sem dorazili, tenthle plán dával smysl. Báli jsme se, že to, jaké to bylo v Pevnosti Caroline – autoritářství a fanatismus –, se ukáže i tady. Ale v Keys je to jiné. Máme tu komunitu. Snad i rodinu. A kdyby Pevnost Caroline zaklepala na vrátka naší ostře střežené ostrovní komunity, tahle rodina by nás bránila.

Nechápu, jak tohle může chtít opustit.

Takže jo, nebylo to žádné nedorozumění. Ale nafouklo se to víc, než jsem čekal. A Jamieho ochota vzdát se našich plánů tomu nijak nepomohla.

Měl jsem pocit, že se něco změnilo, konkrétně u něj, a netuším, co to je.

„Jestli to není nedorozumění,“ chce vědět Daphne, „tak o co jde?“

Pokrčím rameny. „Možná šlo v našem vztahu jenom o vzájemnou závislost, když jsme byli na cestě. Měli jsme pocit, že toho druhýho potřebujeme, a teď, když jsme v bezpečí, je to... jiný.“

„Tak jak to, že ty odháníš pryč jeho?“ vystřelí Rocky Horror.

„Já ho neodháním.“

Rocky Horror si vymění pohled s Daphne, který říká, že mi ani jeden nevěří.

„Neodháním! On je prostě... něco se změnilo. A já netuším, co.“ Chvilí sedíme mlčky a já se otočím na Caru, která sedí u stolu vedle nás s Amy, Henri-dvojkou a další ženou s dítětem přibližně ve věku Henri-dvojky. Vím, že nás Cara poslouchala, a soudě dle jejího výrazu rozumí tomu, o čem mluvím. Nevypadá zmateně jako Daphne – ani znuděno-otráveně jako Rocky Horror. Vypadá smutně. Nebo možná soucitně.

„Tak počkat,“ prohlásí Rocky Horror. „Nevím, proč to tu pořád ještě řeším. Omluvte mě.“ Postaví se. „Daph, chceš dolejt?“

Daphne odpoví, že ne, a Rocky Horror se na mě naposled podrážděně podívá, než vyrazí směr mísa s punčem.

Daphne se natáhne přes stůl a vezme mě za ruku.

„Ať už se mezi vámi dvěma děje cokoli, musíte si o tom promluvit, doopravdy promluvit, než uděláte nějaká závazná rozhodnutí.“

Přikývnu, ale to se lehko řekne. Jak se zeptám svého přítele – jsme vůbec ještě spolu? –, jestli se změnil, když teď zase žijeme v něčem, čemu by se dalo říkat funkční společnost? Jak můžu neznít hrubě, když mu řeknu, jak sobecké podle mě je změnit tak ledabyly plán a zapomenout na misi přivést sem Henri?

Z myšlenek mě vytrhne Jamieho hlas, a když se otočím, vidím, že mluví s Carou. Ta s vykulenýma očima přikyvuje. Amy s druhou ženou si přestanou povídat a natočí se, aby mohly poslouchat, a v tu chvíli kapela nasadí rychlou písničku, která přehluší to, co jim říká.

Amy si vyděšeně překryje rukou pusou.

„Co se děje?“ zeptám se Daphne a postavím se.

Jamie se ke mně otočí. „V neděli neodplouváme,“ oznámí mi. „To vysílání na rádiu Blanca... náš člověk u rádia ztratil před několika hodinami s jejich základnou spojení a zatím se nikdo neozval.“

Daphne je teď vedle mě. „Je všechno v pořádku?“

„To nevědí,“ prohlásí Jamie. „Ale na konci večírku oznámí, že se taky začneme na tu bouři připravovat. Pokud nás fakt zasáhne, snad už nebude mít sílu hurikánu, ale pro jistotu přesunou všechny do krytů. Jestli nás zasáhne, bude to zítra odpoledne nebo večer.“

„A kam máme jít?“ chci vědět.

„V Marathonu je škola, která v případě hurikánu fungovala jako kryt,“ odtuší Daphne.

Jamie kývne. „Tam pojedeme. Lidi z jihu Keys půjdou do námořní základny v Key West, Key Largo zůstane na místě a ukryje se v jedné škole tam u nich a od Tavernieru až k nám míří všichni do Marathonu.“ Obrátí se ke mně. „Posádka lodi má přes noc přesunout zásoby do školy. Asi byste měli začít balit věci dětí, abyste tam hned ráno mohli vyrazit. Já nejdřív vyzvednu věci doma. Chceš něco vzít?“

Toliko k udržení tempa naší konverzace. Zavrtím hlavou, on se otočí ke Caře, aby se zeptal, jestli je připravená,

a ona přikývne, že ano. Pak oba vyrazí, ale on se zastaví a doběhne zpátky ke mně.

Sehne se a lehce mě políbí na tvář. „Uvidíme se ráno. Ale jestli začne foukat a pršet, nečekejte, jo?“

„Dobře.“

Když odejde, stále ještě na tváři cítím vlhko po jeho ústech. A zabolí mě z toho u srdce.

Možná že k návratu do normálu jsme potřebovali jen nějakou katastrofu.

To nevěstí nic dobrého.

Jamison

Vyprázdnit sklad nám trvá skoro celou noc, protože nejdřív musíme všechno sepsat. Nevím jistě, kdy tenhle krizový systém vymysleli – soudě dle jeho uspořádanosti nejspíš už před několika měsíci –, ale výbor chce mít přehled o tom, které zásoby pochází z jaké části Keys, aby se pak všechno vrátilo tam, kam to bylo původně přiděleno.

Systém, podle kterého se původně všechno přidělovalo, je mimo moji kompetenci.

Je to zdlouhavé, ale je fajn mít něco na práci, i když jsou všude ve vzduchu cítit obavy. Když se rozední, obloha je ještě jasná a modrá. Ale odpoledne se rychle přizemí temné mraky, a jak lidé dorážejí do marathonské střední školy, začíná mrholit. V tělocvičně, na chodbách a v několika učebnách jsou rozložená skládací lehátka. V jídelně to vypadá asi tak, jak by to vypadalo dřív, ale stoly obklopují zásoby konzerv a sušeného jídla.

Když poněkolkáté přepočítáme zásoby z Islamorady v jídelně, lidé, co to tu mají na starosti, mě propustí. Co jsme sem dorazili, viděl jsem Andrewa jen dvakrát, takže

se ho vydám hledat do tělocvičny. Venku dešť pravidelně bičuje okna a ozývají se kvílivé náporů větru.

Od lidí na chodbách si vyslechnu různé informace a klepy.

„Sandy už nespala v jedné posteli s manželem od –“

„Keys se dřív povinně evakuovaly při druhém stupni a výš.“

„Snad je Fern v pořádku. Myslíš, že se neozvali, protože se jim rozbilo rádio?“

„Je úplněk, ale blíží se odliv. Jestli přívalové deště přijdou za přílivu, tak –“

Po té poslední informaci málem zůstanu stát jako opářený. U každých dveří, které vedou ven, máme na obou stranách vyskládané pytle s pískem, ale nejsem si jistý, jestli by vodu zastavily, kdyby nás zasáhl přívalový dešť za přílivu. Za ta léta jsem ve Philly pár hurikánů zažil, ale než se dostaly tak daleko do vnitrozemí, většina z nich zeslábla na první kategorii nebo tropickou bouři. Báli jsme se hlavně silných dešťů. Když jsem byl menší, kompletně to po jedné ošklivé bouři zaplavilo hlavní tah přes centrum města až k dálničnímu nadjezdu.

Marathonská střední škola má celkem tři patra. Kdyby se tady voda dostala takhle vysoko, museli bychom až na střechu – a přišli bychom o všechno jídlo, které není v konzervách. Ohlédnou se k jídelně. Lidé z výboru na to určitě mysleli.

Bude to v pohodě. Všichni budeme v pohodě. Jen musím najít Andrewa, aby mi to potvrdil, a pak se budu cítit o dost líp.

„Ani omylem, jsme v prdeli,“ prohlásí Andrew. Ale když vidím, jak drží míč tak akorát mimo dosah dítěte, které poskakuje a snaží se mu ho sebrat, musím se smát.

„Nechceš ho přestat mučit?“ pokývnu hlavou směrem k chlapci.

„Nemučím ho, hrajeme si. Že se bavíš, Franku?“

Frank se usmívá a zdá se, že chce přisvědčit, ale pak přelétne očima ke mně a zvažní. To dělají všechny děti v Keys – teda, ty, kterým zbyla nějaká rodina, to nedělají. Ale všichni sirotci ano. Celkem mě to děsí. Jako by dokázaly poznat, že jsem taky sirotek. Ale říkám si, proč se tak nekoukají i na Andrewa. Možná cítí, že už jsem jednou nohou pryč. Že chci odsud Andrewa odvést a žít s ním jako poustevník v chatě uprostřed pensylvánských lesů.

Frank konečně promluví. „Jak to, že ty žádný jizvy nemáš?“

Vůbec netuším, proč se mě na to ptá.

„Tak jo!“ Andrew odhodí míč do prázdné části tělocvičny. „Aport, Franku.“ Frank za míčem odběhne. „Vždycky jsem chtěl mít psa.“

„Co má s těma jizvama?“ Dotknu se břicha na místě, kam mě postřelili. Je tam tmavě růžová skvrnka, stále ještě tmavší než běžná jizva. Ne že by o ní Frank věděl.

Andrew nad mou otázkou jen mávne rukou. „Fascinují ho. Měls vidět, jak se ptal Rocky Horrorra na jeho jizvy po operaci prsou.“

„Jo aha! Tak tohle je Přímočarej Frank.“

„Trefné pojmenování, ano.“ Andrew se rozhlédne po tělocvičně a rychle spočítá děti. Zarazí se, přepočítá je, oto-

čí se a uklidní, když si všimne kluka, který sedí na rozkládacím lehátku a hraje si s modrým plyšovým hrochem. „Ale jo, budeme v pohodě. Fungovalo to tu jako kryt už před virem, takže to bude fungovat i po něm.“

Přikývnu. Když už jsme probrali znepokojivé téma přívalových povodní, přistoupí ke mně a ztiší hlas.

„A co my?“ zeptá se. „Budeme my v pohodě?“

Znovu se mi sevře žaludek a pokrčím rameny. „To nevím. Já nejsem ten, kdo se mnou nemluvil.“

Povzdechne si, když se Přímočarej Frank vrátí s míčem a pokusí se ho schovat za zády. Andrew ho rychle ukořistí, pak ho znovu odhodí a Frank je pryč.

„Všichni mi pořád říkali, že si o tom musíme promluvit, ale prostě jsem asi nebyl připravenej.“

„A teď už jsi?“

Frank znovu příběhne a Andrew míč znovu urychleně zahodí.

„Jo, tohle je za poslední dva tejdny rozhodně ten nejvhodnější okamžik k rozhovoru.“

Zasměju se, ale žaludek mi stejně stáhne nervozita. Jestli se se mnou chystá rozejít, je to asi ta nejhorší chvíle – všude kolem lidé a Přímočarej Frank, který se nejspíš začne vyptávat, proč brečím, a já to nebudu moct odůvodnit žádnou viditelnou jízvou.

„Jenom potřebuju vědět, jak to vidíš,“ řekne Andrew.

Nechápu to. „Jak to myslíš?“

„Jak to vidíš s náma. Hrozně rychle jsi otočil a vykašlal se na plán jet pro Henri. Vážně bys nechal Caru na lodi samotnou, jenom protože bych ti scházel?“

Zlehčuje to a já si připadám jako děcko. Takhle to vůbec nebylo.

Frank je zpátky a já mám chvilku, abych si to v hlavě srovnal, protože se mu víc daří míč před Andrewem schovávat. Když za ním konečně znovu odběhne, promluvím.

„Jasně že bys mi scházel. Ale o to nejde. Měli jsme v plánu odplout na sever, pomoci Henri dostat se na loď a pak se vrátit do chaty. Přece bych tě tady nenechal. A ano, scházel bys mi, ale já to vidím tak, že nechci být bez tebe. Odešel jsem z domova, protože jsem nechtěl být zase sám. Ale teď je mi jedno, kde jsem. Chci být s tebou.“

„Teď jsme doma tady. My oba.“ Ukáže na tělocvičnu. „Tyhle lidi jsou naše rodina.“

To mě zarazí. S tím nesouhlasím – jediná, koho tu považuju za rodinu, je Cara. Všichni ostatní jsou jenom sousedi a přátelé. Jestli si pro mě přijde Pevnost Caroline, tihle lidé nás bránit nebudou. Chtějí to tu ochránit, takže když budou muset, vydají nás.

„Chápu, co tím chceš říct,“ pronesu. „Ale nemyslím, že to tak je. Ty jsi moje rodina. Tobě věřím až za hrob, ale –“

Přiběhne Frank a já se odmlčím. Pohledem přejíždí mezi námi – jako by vycítil, že něco není v pořádku – a Andrew té chvilky využije, míč mu ukradne a zahodí. Tentokrát míří do dveří vedoucích na chodbu. Míč se nám ztratí z dohledu a Frank vystřelí za ním.

„A Caře věříš taky,“ prohlásí Andrew.

„No jasně.“ Bez ní bychom Pevnosti neutekli. Dvakrát.

„Tak v čem se liší lidi tady? Proč je to s Rocky Horrorem nebo Daphne něco jinýho?“

„Neprošli si tím, co my.“

„Všichni si prošli tím, co my!“ zvedne Andrew hlas. Ohlédnu se, jestli nás někdo neposlouchá, ale všichni jsou zabraní do svých věcí, až na Caru, která na druhém konci místnosti vzhledne od knížky. „Všichni jsme přišli o někoho, koho jsme měli rádi. Pár lidí má pořád rodinu, kterou měli už před virem, ale my ostatní si snažíme vytvořit novou.“

„My dva jsme rodina.“

„A Henri a Amy. A Rocky a Daphne a Cara. Je tu spousta lidí, ze kterých se stává rodina. Teda aspoň moje.“

Otevřu pusu, abych mu znovu řekl, že ano, jsou to naši přátelé, ale nejsou rodina, jestli máme stejně v plánu vrátit se na sever, když vtom mi to dojde.

„Ty se nechceš vrátit do chaty.“

Tváří se překvapeně, že jsem to vyslovil nahlas. Ale mě docela šťve, že jsem to musel říct já. Jestli se mu hlavou honilo tohle, proč mi to neřekl? Proč jsme tak dlouho plánovali, že odejdeme, když o tom začal pochybovat? A ty poslední dva týdny nejistoty, vážně by mě nechal odplout bez něho.

„Já...“ Dívá se na mě, ale vrátí se Frank s míčem v ruce a úsměvem na tváři.

Budovou otřese zahřmění a vyděsí Přímočarýho Franka, který upustí míč. Někteří dospělí pokračují v tom, co dělali, ale všechny děti se zarazily a zírají na strop tělocvičny, jako by se měl propadnout. Ventilací hvízdá vítr, ale další hrom zní o něco vzdáleněji.

Pohlédnu na Andrewa. Nevypadá to, že by se chystal navázat na náš rozhovor.

Kývnu. „Tohle bude dlouhá noc.“

Andrew

Ze spánku mě probudí, když zaburácí hrom, ostře a rázně. Posadím se na lehátku a promnu si bolavou nohu. Bolesti to nijak neuleví, protože po tom, co jsem poblíž Jamieho chaty stoupl do pasti na medvědy, nejspíš špatně srostla, ale nemůžu si pomoci. Rozhlédnu se po tělocvičně, kterou osvětlují malé lucerny na baterky. Děti to nevzbudilo, ale Daphne, Kelly a Liz – další členky týmu sirotčince – jsou na druhé straně místnosti vzhůru.

Stejně tak i pár dalších lidí. Ale Jamie ne.

Spí, i když venku zuří bouře, leží na boku otočený ke mně, pusou má pootevřenou a ruce pod bradou zaťaté v pěst. Usnout se mu nejspíš podařilo díky tomu, jak celou noc stěhoval zásoby do jídelny, protože já od našeho rozhovoru nezamhouřil oka.

Fakt jsem netušil, že to vidíme až tak odlišně. Ano, chci tady zůstat, s touhle novou rodinou, kterou si tu vytváříme, ale vůbec mě nenapadlo, že se v tom nezmítá tolik jako já. Když jsme mluvili o chatě, přišlo mi to jako takový ten sen, u kterého předstíráte, že je reálný. Jako se

jen tak přestěhovat do Španělska. Jak to asi uděláte? Tušíte vůbec, kolik stojí legálně emigrovat do jiné země? Čím se budete živit? Kde budete bydlet? A mluvíte vůbec španělsky?

Věděli jsme, kde bychom bydleli, ale dostat se tam byla úplně jiná noční můra, o které jsme vůbec nemluvili. Protože původní plán byla loď. Dopluhi bychom do Bethesdy a pak šli dál – všichni ostatní by se vrátili vstříc šťastným zítřkům na Floridu, a my bychom měli ty naše v chatě. Vyhnuli bychom se rasistické Pevnosti Caroline v Georgii, nenarazili bychom ani na osadu, která je poblíž chaty a ukradla nám většinu jídla, a byli bychom šťastní.

Jenže tenhle sen už nebyl pro mě. A když mě vykopli z lodi, došlo mi, že můžeme zůstat tady. Jamie by jel pro Henri a bylo by nám bez sebe smutno. A až by se vrátil, čekal bych u doku ve splývavém kaftanu a širokém slamáku, které by mi půjčila Daphne, a jako ve zpomaleném záběru bych běžel až na konec doku, kde by on seskočil z lodi a sevřel mě v náručí, zatímco by v pozadí vyřvával klasický ploužák jako z osmdesátek – to v posmrtném kině, kde bych si tuhle scénu pouštěl pořád dokola. Ostatní kandidáti na Nejlepší původní píseň v Posmrtných Oscarech by neměli šanci, protože jediné oko v kině by nezůstalo suché při pohledu na to, jak se Jamie vrací domů. K nám domů.

Jenže on se tu doma necítí.

Když si ho prohlížím, znovu zahřmí. On vážně prospí cokoli. Málem prospí i svoje noční můry.

V noci ho slýchám. Někdy je to jen tiché „ne!“. Ale jindy jsou to tlumené, nejasné výkřiky, které jsou postupně

srozumitelnější a hlučnější, až s ním musím třást, aby se probudil. Zeptám se ho, co se mu zdálo, a většinou jde o jeho mámu nebo kluka, kterého zastřelil, aby mě ochránil – Harveyho Rosewooda. Někdy se mu zdá o Harveyho otci, Dannym, nebo někom jiném z Pevnosti Caroline. Jindy zamumlá, že si nevzpomíná, ale zbytek noci slyším, jak se převaluje. Podle toho poznám, že lže.

Ale hurikány mu očividně nevadí.

Ten se má.

Ale když se nad tím tak zamyslím, je najednou strašně тихо. Budovu nebičuje déšť. Vítr i hromy zní klidněji než během celého dne. Nazuju si boty a vyjdu na hlavní chodbu školy. Na zdech visí svítilny připojené k přepětovým chráničům a provizorně zapojené do autobaterií. Říkám si, jestli teď budeme pár dní nebo týdnů potmě, než se opraví solární panely, které využíváme. Třeba budeme mít štěstí a vůbec je to nepoškodí. Nejspíš jsou dělané tak, aby silným větrům odolaly, ne?

U vstupních dveří jsou naskládané pytle s pískem. Za nimi vidím venkovní svět a měsíc odrážející se ve vodě, která sahá téměř až ke dveřím do školy.

Měsíc?

Takže je po všem? Možná to byla jen tropická bouře, a ne opravdový hurikán. Jasně, vypadá to, že oblast to zaplavilo, ale jenom tak metr.

Vpravo od sebe uslyším, jak někdo nad schody něco zašeptá. Otevrou se a zase se zabouchnou dveře. Jdu za zvuky až do chodby v prvním patře a na zastřešený průchod.

Venku na jakéms takéms balkonku stojí řada asi deseti lidí zírajících na oblohu. Postavím se na konec řady, vzhlednu a téměř zalapám po dechu.

Bouře ještě neskončila. A rozhodně to je hurikán.

Na kilometry daleko se kolem nás točí černé mraky a přímo uprostřed je vidět otevřené, hvězdami poseté nebe a jasný úplněk. Podél oka bouře se mraky kroutí jako pramínky. Oblohu ozáří blesk, který sleduje dráhu vířících mračen.

Všichni užasle vydechnou, jako bychom sledovali ohňostroj.

Je to nádhera. Děsivé, ale nádhera.

Zamírím zpátky do tělocvičny. Možná je to teď mezi mnou a Jamieem komplikované, ale tohle musí vidět. Lehce s ním zatřesu.

„Vstávej, Jamie.“

Neprobudí ho to, a tak s ním zatřesu trochu silněji a doufám, že ho nevydělám. Ale ani omylem bych mu pak nedokázal popsat, jak úžasné to bylo.

„No tak! Jamie!“

Otevře oči, a když si uvědomí, že nejsme v našem pokoji, poleká se.

„Nic se neděje! Ale chci ti něco ukázat.“

Jamie se posadí – na straně, na které ležel, mu vlasy trčí nahoru a já se usměju. Při tom pohledu mě zabolí i zahřeje u srdce zároveň. Znovu se rozhlédne a zavrtí hlavou. „Ne. Teď spát. Ukazovat potom.“

„Potom už to nebude. Tohle se vidí jednou za život, a jestli okamžitě nezvedneš zadek, přijdeš o to.“ Stáhnu mu

nohy z lehátka a začnu mu nazouvat boty. Zaúpí, ale začne si je zavazovat. „Jdu pro Caru, Daphne a ostatní.“

Přejdu na druhou stranu místnosti a povím jim, že se musí jít podívat ven. „Děti to tu chvilku zvládnou.“

Pak všichni vyrazíme po schodech nahoru. I další lidé probudili své přátele a počet osob venku v prvním patře se ztrojnásobil. Ale i tak máme ohromný výhled.

„Ty vole,“ pronese Jamie, když se obloha znovu rozzáří modře. V odpověď zahřmí hrom.

„Já ti říkal, že o tohle přijít nechceš.“

„Jako obvykle máš pravdu.“

„Jako obvykle?“ zamumlá si pod vousy Cara.

Nevšímám si jí a dělám, že Jamiemu u úst držím mikrofón. „Promiňte, můžete to zopakovat pro diváky u televizních obrazovek?“

„Jistě.“ Nakloní se a předstírá, že mluví do mého falešného mikrofónu. „Andrew měl mokry sen o Gillian Anderson.“ Cara si odfrkne.

„Slíbils, že to nikomu nepovíš!“ Zahodím neviditelný mikrofón z balkonu.

Asi po deseti minutách se ke mně Jamie obrátí a poví mi: „Díky. Žes mě probudil.“ Říká to, jako by čekal, že ho to nechám prospat, a já se cítím hrozně.

„Nemáš zač.“ Nenávidím to. Jak kostrbatě a křečovitě spolu mluvíme. Jak kolem sebe chodíme po špičkách. Než jsme se začali hádat, tomuhle rčení jsem nikdy nerozuměl. Možná to pro nás ani není to správné rčení. Spíš se podobáme téhle bouři, víří kolem nás naše minulé hádky a nejistoty – ahoj, to jsem já. A pak máme momenty, jako je

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Poslední světlo, které nepohaslo. Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.